

Sygn. akt VI U 2115/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy S. S.

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2016 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 7 lipca 2014 r., znak:(...)

w sprawie: J. S.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016r.
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2115/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpatrzeniu wniosku J. S. z dnia 24 marca 2014 r., przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 30 czerwca 2017 r., powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która stwierdziła u ubezpieczonego częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 16 września 1988 r.

Ubezpieczony J. S. od powyższej decyzji złożył odwołanie, wnosząc o zmianę wydanej decyzji poprzez uznanie go za całkowicie niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres oraz uznanie go za całkowicie niezdolnego do pracy i samodzielnej egzystencji z ogólnego stanu zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. S. (ur. (...)), z zawodu monter i operator sprzętu budowlanego, do dnia 30 kwietnia 2014 roku uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy, któremu uległ w dniu 16 września 1988 roku. W dniu 24 marca 2014 roku ubezpieczony złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy poddał ubezpieczonego badaniom przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 30 maja 2014 r. ustalił, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 czerwca 2017 r. Z kolei Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 2 lipca 2014 r. ustaliła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia czerwca 2017 r. w związku z wypadkiem w drodze do pracy z dnia 16 września 1988 r.

-okoliczności bezsporne.

W celu zweryfikowania ustaleń dokonanych przez organ rentowy Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: kardiologa, dermatologa, alergologa i specjalisty medycyny pracy w celu stwierdzenia czy stan zdrowia ubezpieczonego czyni go nadal całkowicie bądź częściowo niezdolnym do pracy.

Biegli sądowi po zapoznaniu z dokumentacją medyczną, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

1. Chorobę niedokrwinną serca, przeżyty zawał mięśnia sercowego w 1988 r. – wypadek w drodze do pracy, stan po CABG (2002 r.), stan po angioplastyce i stentowaniu naczyń wieńcowych (2010, 2013, 2014); napadowe migotanie i trzepotanie przedsionków leczone lekami antyarytmicznymi.
2. Astmę oskrzelową.
3. Przewlekłe alergiczne zapalenie gardła i krtani.
4. Łuszczycę.

W ocenie biegłych lekarzy sądowych stan zdrowia ubezpieczonego pogarsza się i upośledza sprawność organizmu w stopniu powodującym całkowitą okresową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy od maja 2014 r. do 31 grudnia 2016 r. Z kolei stwierdzone w rozpoznaniu schorzenia nie są podstawą do uznania ubezpieczonego za niezdolnego do samodzielnej egzystencji. Tym samym biegli nie zgodzili się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS. Biegli dysponowali tymi samymi wynikami badań i konsultacji, które posiadali lekarze ZUS.

- dowód: opinia biegłych z dnia 31.08.2015 r. (k. 30-31 akt sądowych).

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych, organ rentowy pismem z dnia 28 września 2015 r. złożył zastrzeżenia do opinii biegłych. Organ rentowy podniósł, iż nie podziela opinii biegłych lekarzy sądowych, zdaniem których ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Organ podniósł, że u ubezpieczonego brak jest zmian powodujących całkowitą niezdolność do pracy i ubezpieczony może wykonywać lekką pracę fizyczną. Organ wniósł o przekazanie zastrzeżeń biegłym sądowym celem ustosunkowania się.

W celu wyjaśnienia powyższych zastrzeżeń, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych sądowych.

Biegli lekarze sądowi w wydanej w dniu 26 października 2015 r. uzupełniającej opinii sądowo-lekarskiej, podtrzymali wnioski i argumentację wskazaną w opinii z dnia 31 sierpnia 2015 r. Zdaniem biegłych ciężka choroba serca występująca u ubezpieczonego powoduje całkowitą niezdolność do pracy do końca 2016 r. Biegli stwierdzili, iż pomimo istniejących schorzeń, ubezpieczony jest zdolny do samodzielnej egzystencji.

- dowód: opinia uzupełniająca biegłych z dnia 26.10.2015 r. (k. 52 akt sądowych).

Po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą wydaną przez biegłych, organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii, polegające na podtrzymaniu zastrzeżeń zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 28 września 2015 r. Organ wniósł o przekazanie zastrzeżeń biegłym w celu wydania opinii uzupełniającej, a w przypadku nieuwzględnienia wniosku – o oddalenie odwołania.

Ubezpieczony, zobowiązany przez Sąd do oświadczenia się, czy cofa swoje odwołanie w zakresie żądania ustalenia niezdolności do samodzielnej egzystencji, w piśmie z dnia 12 stycznia 2016 r., oraz na rozprawie w dniu 1 marca 2016 r. oświadczył, iż nie podtrzymuje wniosku o uznanie go za niezdolnego do samodzielnej egzystencji, z uwagi na to, iż jego schorzenia ustabilizowały się i może samodzielnie funkcjonować.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył tego, czy ubezpieczony spełnia przesłankę dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie art.6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 roku nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Na podstawie przepisu art. 17 ust. 4 w/w ustawy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania niezdolności, bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

W rozpoznawanej sprawie Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię sądowno-lekarską w całości, w tym uzupełniającą opinię biegłych i uznał je za wyczerpujące oraz poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinie te zostały szczegółowo uzasadnione, wnioski w nich zawarte nie nasuwały wątpliwości co do ich trafności. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali na podstawie przeprowadzonego badania przedmiotowego, materiału lekarskiego znajdującego się w aktach sprawy i wyników badań ubezpieczonego, w aktach organu rentowego i doręzonego przez ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, przy czym w sposób przekonujący odnieśli się do wszystkich zgłoszonych przez organ rentowy zastrzeżeń, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego.

Sąd miał także na uwadze, iż organ rentowy po zapoznaniu się z uzupełniającą opinią biegłych sądowych z dnia 26.10.2015 r., w piśmie z dnia 10 grudnia 2015 r. nie wniósł żadnych merytorycznych zastrzeżeń do tej opinii, a zatem w ocenie Sądu wniosek organu zmierzał jedynie do przewleczenia postępowania sądowego i tym samym nie zasługiwał na uwzględnienie.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie, i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

W punkcie 2. wyroku Sąd zgodnie z treścią przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy zaistniały podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, gdyż biegli dysponowali tym samym materiałem w postaci dokumentacji medycznej, podobnie jak organ rentowy. Stąd, w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy zaistniały podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Ewa Milczarek